

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVII. ročník

číslo 12/prosinec 2021

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, vždy 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	dorost (mladší i starší)
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci, dočasně pozastaveno)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Knihovna	13
pravidelný sborový program		Vánoce ve víru Velkého tance	
Sborový život		Vyšlo před 25 lety	14
kalendář na přelom roku	3	Malá vánoční úvaha L. Rejchrt	
zápis z 821. schůze staršovstva	4	Rozhovor Hádej s kým	15
Slovo čtenářům	4	tentokrát s vědcem nejen o vědě	
Ve víru Velkého tance	5	„Den blbec“	17
o přednášce, ale hlavně o knize		Autorozhovor	18
Vycházka staršovstva	6	kurátor zpovídá kurátora	
„zápis“ z neformální schůze		Jeden tip	21
... Nám, nám narodil se	7	na daňovou optimalizaci	
(koncerty Rudolfa Měřinského)		K poslechu	22
Zpráva z konventu	9	vánoční hudba	
Zpráva o mládeži	9	Pozvánka na chvály	22
David na Dobříši – dost dobrý!	8	Kontaktní informace, tiráž	23
Instalace Petra Pivoňky	11		
v Brandýse nad Labem			

KALENDÁŘ NA PŘELOM ROKU

NEDĚLE 19. PROSINCE

9.30–10.30 Bohoslužby

14.00–15.00 a 16.00–17.00 vánoční hra „Dobrodružná cesta do Nového kraje“

STŘEDA 22. PROSINCE

18.00–19.30 vánoční biblická hodina

PÁTEK 24. PROSINCE

12.00–14.00 možnost prohlídky betlému

14.00–15.00 bohoslužby

15.00–16.00 možnost prohlídky betlému

16.00–17.00 bohoslužby

SOBOTA 25. PROSINCE

9.30–10.30 bohoslužby s večerí Páně

14.00–17.00 možnost prohlídky betlému

17.00–18.00 bohoslužby s večerí Páně

NEDĚLE 26. PROSINCE

9.30–10.30 bohoslužby

11.00–12.00 možnost prohlídky betlému

PÁTEK 31. PROSINCE

14.00–16.00 možnost prohlídky betlému

16.00–17.00 bohoslužby

18.00–23.00 Braník Open – silvestrovské posezení

SOBOTA 1. LEDNA

9.30–10.30 bohoslužby s večerí Páně

11.00–12.00 možnost prohlídky betlému

NEDĚLE 2. LEDNA

9.30–10.30 bohoslužby rodinné

11.00–12.00 možnost prohlídky betlému

16.00–17.00 bohoslužby na Barrandově (KC Krista Spasitele)

STŘEDA 5. LEDNA

18.00–19.30 biblická hodina s představením nového zpěvníku Pavlem Hanychem

Zápis z 821. schůze staršovstva (6. 12. 2021)

Přítomni: Tomáš Bedrník, Lukáš Drápal, Lída Holá, Iva Jungwirthová, Lubor Kolář ml., Michaela Mazná, Jaroslav Pechar, Tomáš Plhák, Marie Procházková, David Slabý, Jana Stralczyńska, Jan Jeroným Zvánovec

Omluven: Tadeáš Friedrich

Zahájili jsme schůzi písní *Bojujte, bojujte dál* a biblickým úvodem Lukáše Drápalu na téma *Božího pokoje a rozdělení mezi lidmi* (Iz 9,5, Mt 10,34).

Po modlitbě jsme řešili epidemiologická opatření a obnovenou tabulku účasti na bohoslužbách. Na Vánoce budou 24. i 25. dvoje bohoslužby, abychom nabídli kapacitu i přes omezení. Dvoje bohoslužby jsou nově i první neděli v měsíci, ráno rodinné v Braníku a od 16.00 na Barrandově, zaměřené na dospělé posluchače.

22. listopadu se ujala funkce *nová synodní rada* v čele se synodním seniorem Pavlem Pokorným a synodním kurátorem Jiřím Schneiderem. Jaroslav Pechar a Tadeáš Friedrich se zúčastnili *konventu* pražského seniorátu, Jan Jeroným Zvánovec *setkání pražských kurátorů*.

ČCE má *nový zpěvník*, který dorazil k nám do kostela ve 300 kusech pro potřebu sboru, předobjednávky členů i prodej.

Dobříšský sbor nám posílá 40 tisíc jako *příspěvek do personálního fondu* za svou administraci. Právě probíhá *výběrové řízení* na rekonstrukci kostela. Prodali jsme přebytečný trezor, vyměnili jsme vodoměr a opravili myčku. I letos se zúčastníme akce *Křesťanské Vánoce* s možností prohlídky našeho jedlého betléma. ■

SLOVO ČTENÁŘŮM

Milí čtenáři,

chtěla bych Vám touto cestou za celou naši redakci Brány poděkovat za příspěvky, bez nichž bychom Bránu nemohli vydávat. Děkuji našim korektorům za jejich pečlivou práci. Děkuji Lídě Holé za pomoc, povzbuzení a nový nádech celé redakce. Obrovské díky Milošovi za sazbu. A největší dík Jarce za neustálou práci na Bráně a shánění příspěvků či prosby o ně.

Děkuji za podporu od Vás všech, co Bránu čtete.

Přeji Vám, přátelé, požehnané Vánoce plné klidu, pohody a Boží přítomnosti.

Katka Winkelhöferová
šéfredaktorka Brány

VE VÍRU VELKÉHO TANCE

BRANICKÝ SBOR VE VÍRU VELKÉHO TANCE

Kdo jste nepřišli, přišli jste o hodně.

V pátek 12. listopadu nás prof. Pavel Hošek během zajímavé přednášky a následující milé besedy seznámil se zásadním hlubinným motivem, který se čtenáři více či méně skrytě ukazuje v díle světoznámého křesťanského autora C. S. Lewise. Ale kdo to propásl, nemusí zoufat. Může se o něm dočíst v Hoškově nové knize *Ve víru Velkého tance* (jeden výtisk nám byl dokonce věnován do sborové knihovny).^{*} Chcete o ní vědět víc? Přidávám recenzi, která vznikla pro křesťanský komunitní web signal.cz:

I stonožka s dřevěnými nohama může tančit

Smím prosit? Pavel Hošek nás spolu se C. S. Lewisem zve do víru Velkého tance. Dobrovolně a ráda se přiznávám, že mě Lewisovo dílo provází od dětství. Nejprve jsem s Lucinkou prošla skříní do Narnie, která se mi stala světem opravdovějším než ten „reálný“. Později jsem spolu s Ransomem cestovala na Malacandru a Perelandru v Kosmické trilogii a ještě o něco později mi byl Lewis společníkem na cestě K jádru křesťanství, k pochopení Problému bolesti a Průvodcem modlitbou, varoval mě před Tasemníkovými svody i dal nahlédnout do vlastního života knihou *Zaskočen radostí*. Asi tedy nepřekvapí, že novou knihu prof. Hoška jsem si prostě přečíst musela.

První část knihy je příjemně stručným, podnětným, erudovaným a čtivým životopisem C. S. Lewise. I relativní znalec, za kterého se neskromně pokládám, se dozví leccos fascinujícího, seznámí se s Lewisovými nejbližšími a nahlédne do období, které Lewis ve své autobiografické knize záměrně opomíjí. Ale i ten, kdo četl třeba jen *Letopisy Narnie*, pochopí, proč jsou v nich příšerné školy a laskaví staří profesori, a zabolí ho, že Lewisova maminka, narozdíl od té Divišovy, nebyla zázračně uzdravena. A nejen to, s potěšením může číst, že čest, věrnost, statečnost, víra překonávající překážky, rytířskost, štedrost, pokora a smysl pro humor nejsou vlastní jen Lewisovým hrdinům, ale i jejich autorovi.

Druhá a obsáhlejší část je věnována Velkému tanci coby obrazu Božího stvořitelského i vykupitelského díla. Přiznám se, že mě zprvu trochu zklamalo, že je to „celý jen o tom tanci“. Čekala jsem, že Velký tanec bude jedním z mnoha zmíněných motivů a že mi budou na mnoha úrovních a mnoha různými symboly propojeny Lewisovy beletristické a apologetické knihy. Zklamání bylo ale jen chvílkové a k propojení došlo, jen jsem se k němu musela „protančit“.

^{*}) Recenzi z pera naší knihovnice najdete na straně 13.

„V našem světě jsou hvězdy jen koule hořícího plynu,“ podivuje se v Eustác v Plavbě Jitřního poutníka po setkání s živoucí hvězdou. Dostane se mu odpovědi, že i v našem světě to je jen, „z čeho“ jsou, ne „čím“ jsou. Vrtá vám taková odpověď hlavou? Pavel Hošek vám to vysvětlí. V Lewisově díle (i díle mnoha jiných citovaných autorů od antiky až po současnost) totiž i náš vesmír tančí. Cituji: „Nebeská tělesa, respektive andělské bytosti, tančí kolem božského Středu skutečnosti tanec lásky.“ Ve středověké a renesanční kosmologii je takové chápání vesmíru samozřejmé. A u Lewise, coby odborníka na literaturu z tohoto období, středověká kosmologie znovu ožívá i s mnoha svými souvislostmi a Pavel Hošek vás jimi provede.

Tím to ovšem zdaleka nekončí. Naopak. Co je celý vesmír a všechno stvoření ve srovnání s tajemstvím Boží trojice? A jaké je vidět tančit Krista? A co když dokonce nemusíme zůstat jen pozorovateli? Co když i my se můžeme přidat k Velkému tanci. Jak? Zeptejte se C. S. Lewise nebo Pavla Hoška. (Pohybové nadání není třeba, sám Lewis dle vlastních slov tančil jako housenka z titulku.)

Bětko Slabá

VYCHÁZKA STARŠOVSTVA

... se odehrála první zasněženou sobotu 4. prosince odpoledne v teplém oblečení a usnáseníschopném počtu jednoho faráře a sedmi dalších starších.

Po důkladném obhlédnutí a prohlédnutí prostor komunitního centra Krista Spasitele pro nedělní odpolední bohoslužbu jsme nechali civilizaci za zády a už nám hladil podrážky čerstvý chuchelský prašan. Idylka netrvala dlouho a došlo na vášnivou diskusi, která ze dvou nových barev zpěvníků lépe ladí s budoucím interiérem naší modlitebny a zda to shledáváme limitujícím pro výdej objednávek. Naštěstí jsme se brzy usnesli, že se neusneseme, a pohodový výlet mohl pokračovat.

Pokochali jsme se pěkným malým lomem u piknikového místa, který i rodilým a přistěhovalým Barrantovákům z našich řad doposud zůstal skryt. Vyhrávanou piknikovou deku s sebou ovšem nikdo neměl, a tak jsme se vyšplhali na skalní a posléze lesní pěšinu, která nás – s otužovací přestávkou pro drsňáky u kádě s ledovou vodou – dovedla až ke známému kostelíku svatého Jana Nepomuckého s výhledem na ještě známější Hornbach, jenž se pod kopcem ne až tak malebně rozprostírá.

Po malém sešupu jsme, opět zabráněni do hovorů ve dvojicích či malých skupinkách, opustili divočinu a přes železniční most dospěli až na branické nádraží

a k závěru, že posezení ve vyhlášené hospůdce očkovaného nezabije. Tam naši společnost obohatily – ovšem ne na dlouho – čtyři klobásy, guláš, steak, knedlíky s uzeninou a závin. Stihli jsme nakousnout pár důležitých témat a s naplněným pocitem jsme se odebrali do svých domovů.

Ač byla vycházka pouze náhražkou za původně plánované celosobotní výjezdní soustředění, svůj účel a očekávání splnila a na víkendovku, dá-li Pán, dojde, až opadne snůž i strach z virů.

David „Blaf“ Slabý

..o NÁM, NÁM NARODIL SE

Touto nejznámější vánoční písní končili pánové Rudolf Měřinský a Jakub Klár vánoční koncert v našem kostelíku ve středu 8. prosince a posluchači si zazpívali s nimi. Pro mne to evokovalo vzpomínku na vánoční koncerty souboru Musica Bohemica v té neblahé době, kdy duchovní hudba byla tabu, ale pan Jaroslav Krček bez bázně vždy na závěr zařadil píseň Narodil se Kristus Pán. Ve zcela zaplněné Smetanově síni posluchači vstali, zpívali a mnohým se zarosily oči dojetím (včetně mne).

Pokračováním článku se vracím do současnosti. Vybrané sonáty pěti anonymů byly nádherné a stejně nádherná byla i jejich interpretace. Navíc jednotlivé skladby byly proloženy poezií, o jejíž přednes se oba pánové dělili.

O to více mi bylo líto, že naši milí členové sboru se opět nenechali ve větší míře pozvat. Víím, koncertů, které nebyly zrušeny a uskutečnily se, je povícero, ale toto je u nás v kostele (a za dobrovolné vstupné). Nesmím zapomenout ani na vždy zasvěcený a i vtipný úvod našeho bratra faráře Jaroslava Pechara.

Neberte to, milí čtenáři Brány, jako výtku, ale jako pozvání, třeba na další koncert, který se uskuteční 12. ledna 2022 v 19.30 hodin. Na barokní loutnu bude hrát pan Rudolf Měřinský.

Pěkný závěr adventního času, požehnaný a radostí naplněný čas vánoční přeje
D. Rut Nýlťová

ZPRÁVA Z KONVENTU

13. listopadu proběhl konvent pražského seniorátu (shromáždění zástupců sborů v pražském seniorátu). Za náš sbor jsem se jej účastnil společně s bratrem farářem. Na následujících řádkách přináším svůj výběr probíraných témat. Většinu bodů musí ještě posvětit či vykonat orgány na celocírkevní úrovni.

- 1) Náš seniorát bude mít nový sbor. Prošel návrh na založení sboru v Roztokách u Prahy. V tamní kazatelské stanici se v posledních letech zrodila touha po založení nového sboru a byly splněny všechny požadavky.
- 2) Naopak sbor ve Zruči nad Sázavou se bude rušit. Po dlouhé době neúspěšných snah o oživení sboru dospěla situace do neudržitelného stavu.
- 3) Neprošlo přejmenování sboru ve Hvozdnici, tak aby nesl jméno Svatopluka Karáska. Tento bod přináší zajímavou otázku, co je vhodný způsob prokázání úcty k významným zemřelým osobnostem v církvi: „Chceme prokázat úctu, ale nechceme zbožšťovat.“
- 4) Prošel apel na Synodní radu, aby se zabývala humanitární situací na hranicích Běloruska a států EU.
- 5) Prošel nejmírnější ze tří návrhu na zvýšení progresu v odvádění financí do personálního fondu. Tj. seniorát navrhuje, aby bohatší sbory odváděly více peněz a chudší méně, než odvádějí v současnosti. V důsledku rozpravy se hlasovalo o návrhu, který byl ze tří původních možností nejmírnější.
- 6) Náš farář Jaroslav Pechar byl zvolen náhradníkem v seniorátním výboru.
- 7) Byl zvolen nový seniorátní výbor. Seniozem pražského seniorátu se stal Matěj Opočenský z Vršovic.

Tadeáš Friedrich

ZPRÁVA O MLÁDEŽI

Vážení čtenáři,

od letošního školního roku se začala scházet v Braníku skupina mládeže. Chtěl bych vám tímto poskytnout nějakou základní informaci o jejím fungování (více formální už být nemohu).

Jedná se o věkovou skupinu 14–25 let + výjimky (ale nově příchozí by neměli být starší dejme tomu 22 let).

První velkou skupinu tvoří tzv exdostáci (14–16 let) a druhou takovou jsou lidé mé generace (tedy 21–23 let). Členů uprostřed je také nemalé množství, ale uvedené dvě skupiny jsou největší.

Scházíme se pravidelně v pátek od 18.00 do 20.00, přičemž se často zůstává na kus rozhovoru i po oficiálním konci. Účast obvykle bývá přibližně 18 lidí (nejméně nás bylo 9 a nejvíce 25).

Schůzky se sestávají ze hry (ta se občas přeskočí), společného zpívání (Zpívák 2012), duchovního programu (během kterého probíhá večeře) a na závěr společné modlitby.

Programy bývají několika druhů: klasický biblický, program člena mládeže, program hosta, povídání o životě nějakého člena sboru a nějaké speciální programy.

Za speciální bych uvedl program od Pavla Hoška na téma „Ve víru Velkého tance“ aneb „Křesťanské motivy v díle C. S. Lewise“, kam jsme pozvali i zbytek sboru. Typy programů se snažíme rovnoměrně střídát.

S mládeží také pořádáme různé akce – víkendovky i delší.

Za víkendovky uvedu krátký puťák a Branický bake-off. Za ty delší se chystá letní voda, silvestrovská akce a možná se nám podaří uspořádat i letní puťák na Slovincsko.

Starší mládežníci se také podílí na vedení letních táborů, staršího i mladšího dorostu a vody pro děti. To jsou však aktivity s mládeží nesouvisející, pouze mezi mládežníky se nacházejí někteří vedoucí těchto akcí. Mládež se jen snaží těmto akcím časově nekonkurovat.

Do budoucna bych také chtěl uspořádat nějakou pracovní akci, která by nebyla pouze o zábavě. Nabízí se zde úklid kostela, ale plány jsou stále ve hvězdách.

Vedení mládeže je věc složitější, protože se na samotné tvorbě podílí mnoho lidí. Já se pak snažím vše zaštitovat a spojovat.

Děkuji tímto tedy všem, kteří organizovali pro mládež jakoukoliv akci, víkendovku, všem, kteří si na mládež připravili program, večeři, hru nebo se jakkoliv jinak podíleli na její tvorbě. (Velké díky patří Jakubovi a Janičce Drápalovým, kteří pro nás uspořádali puťák a Branický bake-off.)

Za tým mládeže
Tomáš Plhák

P. S.: Pokud zvažujete na mládež přijít, určitě můžete (za předpokladu, že jste ve vhodné věkové skupině). Pokud si nejste čímkoliv jisti, můžete se mě určitě na cokoliv doptat. Kontakt na mě prosím případně získejte od bratra faráře.

INSTALACE PETRA PIVOŇKY

v Brandýse nad Labem

Kwakiho jsem už neviděl léta, a proto, když jsem se dozvěděl, že bude sloužit v Brandýse nad Labem, zajásal jsem.

Zvláštní je to jméno Kwaki. Vlastně to není jméno, ale přezdívka, kterou Petr Pivoňka dostal na táboře.

Pamatuju si, že mi ho jednou v Želivě dala na ucho kamarádka Jana Kolářová, sestra pražského faráře v Kobyliších Ondřeje Koláře, a když jsem ho pozdravil „Čau Kwaki“, divil se, kdo to je, že zná jeho táborovou přezdívku.

Senior poděbradského seniorátu bratr Martin Fér Petra, který v Brandýse již asi měsíc působí, uvítal slovy z Žd 11,8: „*Věřou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde.*“ Přirovnal tak Petra s jeho ženou Katkou k Abramovi a Sáráj, kteří se, na pokyn neznámého hlasu, vydali úplně do neznáma s tím, že Petr s Katkou (rozenou Čapkovou) si taky chvíli říkali: „Máme nebo nemáme?“ Jedné, co je do Brandýsa táhlo, byli rodiče, o které by se mohli starat. Jak se sám Petr k cestě do Brandýsa vyjádřil. Vydali se tedy stejně, jako se vydali Abraham se Sáráj, která měla v Úru své jisté a teď si klade otázku, co s ní bude, stejně jako Katka, která po 15 letech ve Zlíně taky bude muset hledat své místo.

Vydat se, nebo nevydat? A když vydat, tak zároveň hledat a jít dál. I se všemi těmi našimi otázkami: „Co nás čeká a co všechno je před námi?“

Ale protože věříme, máme naději, stojí za to zvednout se a jít dál.

A když pak ve svém instalačním kázání z Koloským 3,14–15 Petr plynule navázal na bratra seniora bratra Martina Féra a začal mluvit o tom, abychom měli především pak lásku, třeba i před obavami a odlišnostmi, začalo mi vrtat hlavou, že se třeba ti dva domluvili.

Když začal mluvit o lásce, mluvil o té Boží, která dává dohromady a která nás spojuje s Bohem a Ježíšem Kristem.

Mluvil o vládě, mluvil o naději, kterou vkládáme do nové vlády pod taktovkou premiéra Fialy, ale pak také zmínil i to, co nebo kdo bude vládnout v našem srdci. Že v nás a mezi námi chce vládnout שלום^{*} Kristův, pokud ho tedy vládnout necháme. Při tom všem ale zdůraznil, že Kristův שלום – pokoj není ale žádný klídek, nýbrž že jde o zápas.

Při svém vzpomínání, komu a proč je vděčný, zmínil nejen toho, komu uvěřil, rodiče, svou ženu Katku, která jej podpírá, ale i bratra Nohavicu, který mu

*) Šalom; hebrejščina se čte zprava doleva, píše se bez samohlásek (pozn. redakce).

na kus papíru napsal: „Měj rád svůj sbor takový, jaký je, a ne takový, jaký by sis ho představoval.“

Na závěr nás vyzval, abychom byli vděční, jak píše Pavel v listu do Kolos 3,15. A když si budeme uvědomovat, že všechno přijímáme a máme od Boha, musíme být přece vděční. Jedině tak se totiž staneme jeho součástí.

Když pak hned po Petrově kázání zazněla hebrejská píseň „Hine ma tóv uma nájim ševet achim gam jáchad“ (Hle, jak je dobré a krásné, když svorni jsou bratři také spolu), kterou spíše známe pod názvem „Jak dobré a utěšené...“, bylo mi, jako by se v tu chvíli stalo Slovo Hospodinovo.

Jako by nám skrze slova Martina Féra, Petra Pivoňky a prof. Martina Prudkého byl zanechán vzkaz našeho nebeského Otce, jak vyřešit ty naše lidské průšvihy. Třebas i ten s tím covidem.

Ale to, zda tento vzkaz rozkódujeme správně a použijeme jej jako lék na všechny ty naše životní svraby, do kterých jsme se dostali jen a jen sami svou vinou, je už jen a jen na každém jednom z nás.

A o odkazu prof. ThDr. Martina Prudkého, se kterým se s Petrem Slámou a Petrem Pivoňkou známe už déle než 40 let, si povíme v dalším článku „Současné náboženské konflikty a svaté války podle Bible“.*

Pavel Sivák

*) Slibovaný článek vyjde v příštím čísle Brány.

Vánoce ve víru Velkého tance

Sněží. Ještě včera večer jsem chodila po zahradě, po namrzlé trávě a všude kolem bylo spadané listí. Ale ráno je jiné, bílé a třpytivé. Jen co projdete dveřmi starožitné almary a proderete se náručí chundelatých kabátů, dostanete se na druhou stranu. Z ponuré deštivé skutečnosti do bílé krásy, zářící na všechny strany.

Nepřipomíná vám to něco, někde už jste to četli, slyšeli nebo viděli? Vzpomeňte si. Určitě si pamatujete, jak děti ve vašem okolí, nebo možná snad i vy sami po zhlédnutí filmu prohledáváte skříně, abyste našli cestu do Narnie...

V Narnii je zima, dlouhá zima bez konce, kterou má na svědomí zlá čarodějnice, ale něco je ve vzduchu. Je to cítit ze všech směrů, stromů, z řeky. Je to naděje. On přijde, čarodějníci porazí a nastane jaro. Snad. Jen věřit. Vánoce jsou blízko.

Letopisy Narnie jsou dílem C. S. Lewise. Jsou složeny ze sedmi knih a výše zmíněný motiv se vyskytuje hned v první části, s názvem Lev, čarodějnice a skříň. Jsou to knihy spadající do fantasy literatury a zároveň zabývající se křesťanskou tematikou. Myslíte si, že to není možné. Je pro vás fantasy jen okrajovou literaturou, která nemá v „kvalitní“ knihovničce co dělat?

Vypůjčím si pasáž z knihy, o které vám řeknu za malou chvíli.

„Podle Tolkiena není svět, o kterém hovoří básníci, neskutečný. Mluvíme-li o opravdovém umění, není na místě považovat fantazii umělce za zřídlo svévolných nápadů a výmyslů. Fantazie, je-li užívána náležitě, totiž působí jako nástroj vnímání. Ohledává a zkoumá skryté úrovně skutečnosti. Umělecká výpověď je v tomto smyslu svědeckým. Je svědeckým o tom, co básník ve chvíli tvůrčího vytržení spatřil. Toto svědeckví vypovídá o rovinách skutečnosti, které unikají poznávacím nástrojům přírodovědy. Básníci a spisovatelé, pokud používají svou fantazii náležitým způsobem, vypovídají o skutečnosti pravdivě. Říkají o ní něco podstatného, něco, co se jinak vyslovit nedá.“

Zhruba před měsícem jsme jako sbor dostali hned dva předčasné vánoční dárky. Prvním z nich byla přednáška Pavla Hoška s názvem Ve víru Velkého tance C. S. Lewise a druhým z nich byla stejnojmenná kniha našemu sboru věnovaná. Pavel Hošek se v ní věnuje osobě C. S. Lewise. Jeho životu, jeho osobnosti a jejímu vývoji, jeho víře, ateismu a návratu k víře. A samozřejmě v neposlední řadě i jeho dílu. Právě z této knihy je výše zmíněná myšlenka pana Tolkiena, myšlenka, která naštěstí tolik ovlivnila i C. S. Lewise.

Chtěla bych tu říct takové malé osobní poděkování. Běžně se mi stává, že slzím, když čtu. Mysl se ráda přidá k příběhu a prožívá ho. Ale nečekala bych, že

budu slzet u „knihy o knihách“ a jejich autorovi. Díky lidem, jako je Pavel Hošek, se nám ostatním otevírá možnost porozumět myšlenkám dalších velkých autorů, které bychom jinak pravděpodobně nedokázali objevit, ať už kvůli nedostatečným znalostem, nebo fantazii. Z útlých svazků se pak stávají tlusté bichle, z jednoduché věty stovky souvětí, schovaných za jejím významem. Jednoduché dětské příběhy pak mohou otevřít oči i lidem věkově dávno zralým. Díky za to.

A mimochodem, ten Velký tanec znamená... Anebo ne. Přečtěte si to sami. Až se vrátíte, oklepete sníž z čepice, odupete z bot, až se vám zahřejou prsty zmrzlé od koulování a tváře začnou hořet po přechodu do tepla, tak si nedělejte nic z toho, že jste museli pověsit kabát zpátky do almary a vrátit se skrz ni zpět. Můžete ji otevřít kdykoliv chcete, je malá, akorát do ruky a plná stránek.

Karolina Veronika Vejsadová

VYŠLO PŘED 25 LETY

Při pročítání původních čísel Brány jsem se začetla do krásné úvahy bratra faráře Ludka Rejchrt, kterou napsal před 25 lety a o kterou bych se s vámi ráda podělila.

Jarka P

Malá vánoční úvaha

V Betlémě to dnes vypadá jinak než v době, kdy „vyšlo poručení od císaře Augusta, aby byl popsán všechen svět“. Autobusy s návštěvníky z celého světa zoufale hledají místo k zaparkování, cvakání spouště fotoaparátů a celé to lidské hemžení směřuje k chrámu Narození.

Vypadá jako pevnost a skrývá v sobě jeskyni, kde se podle dávné tradice narodil Spasitel světa. Je tu dusno od hořících svíček, jejichž plaménky poskakují

po stříbře vánoční hvězdy, zasazené na místo narození do mramorové podlahy. Musím přiznat, že kýčová nádhera tohoto místa si mě nezískala. Je v přímém protimluku s biblickou jistotou, že Ježíš Kristus „pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli“ (2K 8,9). Člověk zřejmě touží tuto chudobu nějak „vylepšit“ podle svých představ. Neunese pohoršení holých stěn jeskyně a potáhne je zlatem protkávanými látkami či zavěsí na každé volné místo teplejší kádince. Takoví prostě jsme: událost vtělení se ztrácí pod nánošem našich představ o Vánocích. Co jsme z nich jednom dokázali udělat!

Ale o méně ke mně mluvila vyšperkovaná jeskyně, tím víc pro mě znamenal vchod do betlémského chrámu. Už v dávných dobách původní mohutná Brána byla zmenšena – aby prý do chrámu nevjížděli na koních výsměšní dobyvatelé. Teď se musí jít s hlavou skloněnou, protože vchod je nízký, a také jednotlivě, protože přístupová cesta je úzká. A ejhle, tady prožívám právě to podstatné: přes tajemství spásy, které se zjevilo v Kristu, je třeba se chtít nechtě slíbit v ponorné víře, jinak k němu nelze. A musím jít sám, třebaže k jeslím jdou celé davy. Vždyť jsem to já, kdo vyznává spolu s Tomášem: „Můj Pán a můj Bůh!“

Bohu díky, že ani přezdobená jeskyně v přeturistovaném Betlémě, ani moderní „vylepšení“ Vánoc do nákupního běsnění a křehce udržované rodinné pohody nám nemohou vzít jistotu, že Pán Ježíš se skutečně narodil k naší záchraně.

Luděk Rejchrt

ROZHOVOR HÁDEJ S KÝM

Rozhovor s jedním vědcem nad ne až tak vědeckými otázkami

■ *Co si myslíš o green deal a jak se k tomu stavíš?*

Vedu momentálně Učenou společnost České republiky, kde jsem prosadil, že dáváme spolu s českou kanceláří OSN cenu za komunikaci změny klimatu. Za mě je strašně důležité, aby se vědecké poznatky o změně klimatu, které jsou klíčové pro náš život, dostaly k veřejnosti. Myslím, že v Česku se už konečně změnilo vnímání klimatických změn a že už prakticky nikdo ne-

pochybuje, že s klimatem něco nebezpečného jako lidstvo děláme. Otázka se úplně posunula od hloupé diskuse, zda je planeta modrá, nebo zelená, k tomu, že klimatická změna je samozřejmě velký problém, a k tomu, co s tím můžeme dělat. A to si myslím, že je zajímavá otázka, tedy hledat technická a praktická řešení a získat pro ně podporu veřejnosti.

■ *Jaký je tvůj názor na nastupující elektromobilitu?*

No, mně se tesly hrozně líbí, takže já myslím, že se dá spojit to, že se na jde klimaticky udržitelné řešení, a navíc to bude funkční, a dokonce elegantní a pěkné auto. Naše současná auta se spalovacími motory postupně zmizí tak, jako zmizely parní mašiny. Samozřejmě budou srazy veteránů a bude hezké, že občas bude víkendová jízda aut se starými spalovacími motory. Ale s každodenním ježděním na benzín to bude stejné, jako by už dnes nikoho nena- padlo jezdit do Brna rychlíkem s párou.

■ *Zajímal by mě tvůj názor na boj proti covidu nyní a pak za takových 10 let.*

Jak to vidím dnes, tak jako by se mi prolínaly dvě myšlenky. Jedna je to, že vakcína se objevila hrozně rychle, a to je hrozně fajn, ale druhá myšlenka je taková pokornější, že ani věda nezvládá všechno a nedokážeme vše pořádně předpovědět a mít pod kontrolou.

Vakcíny jsou skvělé, byť nejsou sto- procentní, takže já myslím, že doká- žeme s technologiemi, které máme k dispozici a snad i s nějakým přemýšle- ním dát covid do zvládnutelné chronic- ké fáze. Zvládneme to, jako zvládneme chřipku, ale bude nám to ještě chvíli trvat a právě teď to trvá déle, než jsem čekal. Takže ano, na jednu stranu je skvělé, jak jde věda dopředu, ale mu- síme mít i slušnou dávku pokory, pro- tože zatím to nemáme zvládnuté.

■ *Cyklostezky v Praze a ty?*

Cyklostezky využíváme, třeba ces- tou do kostela, protože bydlíme kousek od Braníka, Hlubočepích. Když je pěkné počasí, tak na kole jsme tam přes Baran- ďák za 10 minut. A když není tak hezky,

tak chodíme pěšky, často i s vnučkem. Jdeme pěšky po cyklostezce a je to fajn. Cyklostezky mi připadají bezpečné tam, kde je to oddělené stavebně od aut, tak je to v pořádku. Samozřejmě někde to oddělené není a to jsou pak cyklisté trošku kaskadéři, ale zase ři- diči už taky nejsou co bývali – už ne- srážejí cyklisty jako kuželky pro zábavu.

■ *Komu bys doporučil vstoupit do našeho sboru v Braníku?*

Tak není na mně, abych někomu doporučoval chodit do Braníka, ale byl bych rád, aby tam mohl každý. To zna- mená, aby sbor byl maximálně otevře- ný, to by se mi líbilo.

■ *Komu předpokládáš, že by mohl být určen nejlépe: rodinám, nebo důchod- cům?*

Nějak mi připadá, že ten chlapík, kvůli kterému chodíme do kostela, ni- kde neříká: já jsem tady speciálně pro důchodce nebo pro rodiny s dětmi ne- bo táty a mámy. To jsem nikdy nečetl ani neslyšel. Takže to chápu tak, že ten chlapík je tam pro všechny.

Opravdu úplně všechny, kteří chtějí přijít a úplně to tam nezbourat. Od lidí, kteří se v životě hledají a nevědí, kdo jsou, až po lidi kteří mají jinou orien- taci sexuální nebo jakoukoli, ti všichni by tam měli najít místo. Samozřejmě včetně středního proudu tradičních evangelíků.

■ *Jak se ti v Braníku líbí? Co se ti tam líbí?*

Líbí. A neříkám to jenom proto, abych se dostal do Brány. (smích)

Líbí se mi branická otevřenost – ne- myslím si, že jsem standardní evange-

lický křesťan, přesto se zde cítím dobře. Cítím, že takhle je to v Braníci dobře nastavené, myslím si, že Jarda to tady

dobře vede a rád bych mu s tím sem tam pomohl.

ptala se *Jitka Slavíčková*

Poznámka: Jméno zpovídáného se dozvíte na konci strany 22

„DEN BLBEC“

Tak jsem se rozhodla, že se pokusím napsat nějaký příspěvek do Brány. Každý den si to své rozhodnutí připomínám, ale zároveň ho každý den odkládám: „Dám se do toho zítra.“ Jenže z těch „zítrků“ už jsou týdny a já pořád žádný nápad, pořád nic. Už mě to samotnou znepokojovalo a trápilo. Včera se mi přihodilo několik nepříjemností a já si z toho teď udělám základ pro psaní. Bude to asi trochu „laciné“, ale možná to trochu odlehčí zprávy o stále se zhoršující situaci s koronavirem, možná to někomu něco připomene a možná to vyloudí úsměv. (A mně to pomůže „dostát svému vnitřnímu slibu“ a bude po trápení.)

Včera jsem od kamarádky dostala tibetské kefirové houbičky. A nejen, že dostala, ale jak dostala?! Sklenička s odizolovaným plechovým víčkem (protože kov houbičky zabíjí), okolo skleničky červená mašlička s kartičkou a popisem, sklenička v krásné dárkové taštičce s další mašlí. Ani jsem si taštičku nedala do batůžku, abych balení neponičila, a opatrně se vydala na cestu domů.

Tady u nás jsem se zastavila na malý nákup. Když jsem u pokladny v batůžku hledala platební kartu, dárkovou taštičku jsem pokládala a posunovala na pohyblivém pásu. A už asi správně tušíte – jak jsem tak hledala a přehrabávala obsah batůžku, stále víc nervózní ze zvětšující se fronty zákazníků za mnou, nešikovně jsem se dotkla dlouho opečovávané dárkové taštičky, ta spadla na zem a okolo ní se rozlévala bílá tekutina. Asi jsem byla chvíli podezřívána, že jsem si chtěla takhle fikaně odnést nějakou smetanu. To se hned vyjasnilo, nicméně na samotném faktu, že jsem rozbila takový milý a s láskou připravený dárek, to nic nezměnilo. A mě to hodně mrzelo.

Pokračování doma. Při vaření jsem vyndávala koření kari a podařilo se mi (zase nějak nešikovně) shodit i kořenku s chilli. To se rozsypano po kuchyňském stole i po zemi a já jsem ještě dlouho poté nemohla zastavit kašel a pálení v nose. A to nebylo všechno. Večer jsem ještě shodila porcelánovou misku (i když tu jsem, ani nevím jak, zachytila, takže se nerozbila). Když jsem se manželovi svěřovala, jak jsem dnes celý nešikovná a nemožná, opravil mě, že to tak není, že mám prostě jen „den Blbec“. A to pro mě bylo přijatelné a hezké vysvětlení.

Jen teď nevím, jestli sem do Brány takový „den Blbec“ patří. Ale pokud se tomu zasmějete, tak jako večer my, snad nevadí.

Miluška Kolářová

FAUTOROZHovor

kurátora s kurátorem

Máme nové staršovstvo! Nu – tato informace asi nikomu ze sboru neunikla. Staršovstvo se dost obměnilo a (navzdory svému jménu!) výrazně omládklo. Jedním z důsledků ale je, že pro mnohé jsou ve staršovstvu nové tváře, které zná jen z fotografie na kostelní nástěnce a předvolebního medailonku v březnové Bráně. Jako formu seznámení se s členy současného staršovstva tedy přijmeme „sebe-rozhovor“, který zahajuje kurátor našeho sboru Jan Jeroným Zvánovec.

■ *Takže Jan, nebo Jeroným?*

V občance mám Jana (a kdybych slavil svátky, slavím na Křtitele), v křestním listu mám Jan Jeroným. A ten Jeroným je mi bližší už tím, jak je podstatně praktičtější. Janů je v mé generaci tolik, že už je to jako identifikační označení skoro nepoužitelné. Třeba na gymnáziu nás bylo ve třídě Janů šest – to se pak nakonec stejně nikomu neříká jeho občanským prvním jménem. A v branických kruzích se mi na letních táborech začalo říkat Eustác podle postavy z letopisů Narnie, takže ani tam se Jan nikdy neujal. Takže Jeroným.

■ *Kde ses v Braníku vzal?*

Rodiče mne tu nechali pokřtít jako nemluvně začátkem osmdesátých let, kdy jsme bydleli na Pankráci. Do Braníka jsem pak s maminkou dojížděl i jako malé dítě po přestěhování na Jižní Město a později po přestěhování na Vinohrady. Nejprve jen na bohoslužby, později i na biblické pro děti, které míval ve čtvrtky farář Luděk Rejchrt.

■ *Jen s maminkou?*

S maminkou a mladší sestrou Marií. Moji sestru dnes v Braníku potkáte

jen těžko, přestože zde bývala aktivní ve vedení dorostu a táborů a našla v našem společenství manžela. Od svatby s ním totiž žije ve Švýcarsku, aktuálně se dvěma dětmi.

Zato moji maminku byste znát mohli, ta byla ve staršovstvu v předchozích obdobích. Tatínek byl římskokatolického vyznání a k protestantským kostelům měl zdrženlivý vztah. Do branického kostelíka zavítal spíš výjimečně, na vánoční hru, kde jsme jako děti hráli, nebo když bylo po bohoslužbě Ohlédnutí za tábory, kde jsme byli, a podobně.

■ *Takže časem přišla aktivní účast na dalších sborových aktivitách?*

Já jsem nebyl zrovna společenský a rodiče mne nechtěli moc nikam tlačit. Takže to chvíli trvalo. Určitý zlom tam asi přišel s listopadovou revolucí. Byli jsme předtím příliš okrajovou částí sboru, než abychom se účastnili táborů, dokud je nebylo možné realizovat legálně, ale jen jako rodinné dovolené.

V době svobody začalo být tohle všechno snazší. Takže mne rodiče začali posílat na branické tábory, kde se mi opravdu líbilo (tím prvním byla Vl-

čice v roce 1991). A potom i na vody.

■ *A pak už jsi začal chodit do kostela za sebe?*

To ještě chvilku trvalo, to už bylo spíš v prostředí takzvané „páteční skupinky“, která tehdy fakticky spíš než jako skupinka fungovala pro schůzky náctiletých, vlastně plnila funkci mládeže. Tam jsem si prožil přechod od rodiči předané dětské víry ke své vlastní dospělé, provázený řadou úvah a pochybností.

Pak jsem se začal do různých táborů už zapojovat i jako praktikant a později jako řadový vedoucí (např. na Malém táboře v letech 2001–2008) a na těch vodáckých někdy i jako hlavní vedoucí. A v letech 2008–2016 jsem byl předsedou YMCA Braník, která je se sborem od svého vzniku v devadesátých letech personálně značně propojena, takže sem tam někdo považuje jí zastřešené akce za zkrátka sborové.

■ *Tedy jsi vlastně v Braníku velmi známá osoba...*

To tak úplně pravda nebude. Někdy zhruba od roku 2009 jsme se fyzicky začali z Braníka trochu vytrácet...

■ *Množné číslo?*

... Já jsem ještě nezmínil manželku Kateřinu. Přišla do Braníka s rodiči jako školačka, je jen o pár let mladší a v kostele jsme se tedy asi začali potkávat dřív, než si pamatujeme. Víc jsme si začali povídat ale až koncem tisíciletí, na zmíněný Malý tábor jsme už začali jezdit vlastně spolu a v listopadu 2004 jsme v Braníku měli svatbu.

Bydleli jsme pak společně na Pankráci, takže Kateřina dobře stíhala po-

dílet se na vedení dorostu, se kterým jsem já občas jel na výpomoc na výpravu. Nicméně když se nám na podzim roku 2008 narodil Metoděj, tak jsme se z dorostu i z táborů stáhli a uvolnili místo mladším bez závazků. Po Metodějovi přišel Bartoloměj, pak víceméně nutné přestěhování do většího, v našem případě do domku v dolním Posázaví, pak Křišťan a před šesti lety ještě Žofie.

A s tím vším poklesla i naše návštěvnost v Braníku, mimo jiné protože oba dost neradi řídíme automobil a hromadnou dopravou s malými dětmi ta cesta do Braníka a zpátky bývala někdy už dost vyčerpávající.

■ *A nebylo by bývalo na místě změnit sbor?*

V době, kdy jsme o tom uvažovali, jezdila hromadná doprava do o něco bližšího sboru ČCE v Benešově kupodivu srovnatelně špatně a nebyla tam možnost svěřit nějaké dítě na hlídání některému prarodiči, takže to moc lákavé nebylo. Také jsme tehdy přemýšleli rovnou o změně denominace, protože v některých ohledech nám vlastně ČCE nepřišla zrovna ideální, ale ani tím směrem jsme nakonec nešli.

■ *To by možná chtělo rozvést.*

Kdybych měl vybrat jeden příklad: Jsem víceméně abstinent a myslím si, že náš národ má s alkoholem velké problémy. Takže pokud bych se rozhodoval jen podle toho, budu pro sebe a svoji rodinu hledat nějakou v tomto směru asketičtější denominaci, která alkohol (a jiné podobné záležitosti) vnímá v podstatě nepřátelsky. Ale člověk se nemůže rozhodovat podle jedné věci a nemůže-

me mít každý denominaci na míru. Vyšlo nám tedy jako nejlepší zůstat v Braníku. A když začaly děti vyrůstat a my jsme zase začali být o něco akčnější a aktivnější, tak jsme se tu začali zase objevovat víc.

■ *Takže od váhání, zda vůbec zůstat ve sboru, rovnou do staršovstva a rovnou do funkce kurátora?*

Ono to tak rychle nebylo, mluvíme přece o období v řádu let, kdy si člověk věci promýšlel. A když už v tom sboru vlastně začínám pátou desítku let, tak mi přijde správné se mu odvděčit nějakou odvedenou prací. Zvláště když zrovna teď se zdá, že jsem v životní fázi, kdy mi pracovní a rodinné povinnosti umožní věnovat té práci ve staršovstvu, respektive tedy práci kurátora, toho času a sil přiměřeně dost (nikoliv neomezeně, rodina i její finanční zajištění mají stále přednost).

■ *Co jsi vlastně vzděláním a profesně?*

Vystudoval jsem na pražském Matfyzu učitelství pro střední školy matematika/informatika (moje manželka vystudovala softwarové inženýrství tamtéž), ale na žádnou střední školu jsem jako učitel nikdy nenastoupil a místo toho se živím programováním.

Pro znalce ještě mohu doplnit, že se orientuji na prostředí svobodného software a nějakou dobu jsem se profesně zabýval kryptografií, takže mám stále blízko i k té matematice, v mém případě zejména k algebře.

■ *Připravují tyhle věci člověka na roli presbytera, na roli kurátora?*

Myslím, že ani moc ne, farníci ve směs nejsou pubertáci potřebující ma-

tematicky povzdělat.☺ A ten svět vývoje softwaru je hodně technokratický a meritokratorický, za což jsem rád, ale jsou to přístupy, s kterými by měla být církev podstatně opatrnější.

Užitečnější mi budou zkušenosti z těch táborových týmů, z práce v YMCA. Tam jsem často vstupoval do zodpovědnějších a zodpovědnějších rolí částečně pod situačním tlakem, že „nikdo jiný vhodný holt není“. S vědomím, že do té role budu muset ještě dorůstat a dokonalosti v ní pravděpodobně stejně nikdy nedosáhnu. Hodně pomohlo, že ty role nikdy nebyly osamělé, vždy jsem věděl, že budu součástí týmu, kde si budeme umět pomáhat.

Naprosto klíčové pro mne ale bylo při rozhodování o převzetí zodpovědnosti to vědomí, že Bůh přihlíží modlitbám svých věrných a že branický sbor je živým Kristovým společenstvím, které se za své služebníky pilně modlí. Tady mi nezbyvá než poprosit čtenáře Brány, aby tom pokračovali i v případě nového staršovstva.

■ *A jaké máš ohledně nového staršovstva vize?*

Všichni víme, že staršovstvo v tomto funkčním období čekají dva velké úkoly. Již rozpracovaná (a v podstatě o rok zpožděná) rekonstrukce kostela a hledání nového faráře. Provedení obou může poznamenat život sboru na mnoho let dopředu.

Na druhou stranu je potřeba si připomínat, že sbor není definován ani svou budovou, ani svým farářem. A tedy by staršovstvo přes tyhle „velké“ úkoly nemělo zapomínat na „běžný“ sbo-

rový život. Kdybychom na to zapomínali, tak nám to, prosím, připomínejte.

■ *Takže budoucnost, to jsou hlavně starosti?*

Starosti jistě, ale mnoho z nich je spojeno s příležitostmi. Žijeme v zemi, kde je naše vyznání v tuhle chvíli nejen legální, ale stále ještě i částečně vnímáno jako část společné kultury. Ohledně rekonstrukce nám úřady nehází klacky pod nohy, faráře budeme moci hledat svobodně, nejsou tu potřeba žádné státní souhlasy. Nemusíme organizovat věci pokoutně, můžeme svou víru prožívat společně i veřejně. Přitom na to, abychom přiváděli lidi ke Kristu, ne-

musíme pořádat nebezpečné misijní cesty k domorodcům nebo do válečných zón na druhý konec planety, těch bloudících v beznaději je přímo kolem nás dost. A ti lidé, kteří hledají pravdu, kteří hledají duchovní zázemí, ho stále ještě často hledají automaticky v kostele. Těch, kdo utíkají k jiným náboženstvím, je stále ještě poměrně málo. Opravdu myslím, že naše doba je příležitostí plná a to, že se musíme trápit hlavně starostmi, které příležitosti využít a na které už holt zdroje nezbydou, je třeba přijímat s vděčností a nikoliv se stresem. Já hledím do budoucnosti s nadějí. ■

JEDEN TIP

na daňovou optimalizaci pro rok 2021

Jak nejspíš víte, v rámci daňových odpočtů si můžete od daně částky odečíst dary, kam patří salár i jakékoli další příspěvky sboru. Není žádný problém získat na tyto dary potvrzení (a v případě převodů z účtu bude vystaveno dokonce automaticky).

Maximum, kolik si můžete odečíst, bývalo, a od příštího roku také bude, 15 % základu daně. Málo se ovšem ví, že pro letošní (a zpětně i loňský) rok platí výjimka a tato maximální částka je dvojnásobná, tedy 30 % namísto 15 %.

Možná byste díky této výjimce mohli ušetřit, například pokud už letos odešlete část peněz, jež jste se chystali darovat až napřesrok. Nebo pro vás může být tato výjimka příležitostí ke tréninku finanční obětavosti. Každopádně přípravy na rekonstrukci kostela jsou v plném proudu.

Shrnutí (pro ty, pro něž je článek příliš dlouhý): Dříve: max 15 %. Vloni a letos: až 30 %. Napřesrok: max 15 %.

David „Blaf“ Slabý

K POSLECHU: VÁNOČNÍ HUDBA

Co posloucháte o adventu a Vánocích za hudbu? Jsou to klasické české koledy, vánoční písně od Ludka Rejcherta, popové hity, které hrají v rádiích každé Vánoce, nebo snad oldies koledy zpívané Frankem Sinatrou či Natem Kingem Colem?

Ráda bych Vám představila svoje Vánoce. A pokud ji znáte, tak jistě chápete, že se o to musím podělit: **A Winter's Night, Sting.**

V roce 2009 se stal malý zázrak v podobě koncertu zpěváka Stinga ve více než tisíc let staré katedrále katedrále v Durhamu v Anglii. Písně, které spolu s mnoha nadanými hudebníky zahrál, vycházejí z anglické lidové tradice. Krom vánočních koled a lidových písní zazněly i ukolébavky a balady.

Každá z padesáti minut tohoto alba je pro mě krůčkem ke ztišení a pohodě, které jsou zvláště před Vánoci potřeba.

Záznam koncertu najdete na Youtube, kam stačí zadat *Sting A winters night* a zvolit *full concert*. Album s písněmi je k dispozici i na dalších platformách, jako je například Spotify.

Česká televize kdysi záznam tohoto koncertu o Vánocích vysílala, ale bohužel netuším, zda bude na programu i letos. Pokud bude, nenechte si tento koncert ujít.

Přeji Vám krásné, hudbou doplněné Vánoce,
Katka Winkelhöferová

POZVÁNKA NA CHVÁLY

Krásný adventní čas,

po delší pauze, kdy bývaly ranní chvály v neděli před bohoslužbami, jsem se rozhodla tyto společné chvíle s Bohem opět obnovit. Vítán je v 8.30 (nebo později) každý, kdo chce Pánu zazpívat (většinou z branického Zpíváku), písně prožít, nové se naučit a i se na chvíli ztišit. Každý hudební nástroj (kromě některých perkusí) je také povolen, až přímo doporučen. Zatím se nás schází pár mládežníků, ale chválení Boha přece není nijak věkem omezeno.

Takže brzy snad na viděnou i na slyšenou v apsidě v neděli ráno.

Díky a mějte se krásně,
Míša Mazná

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

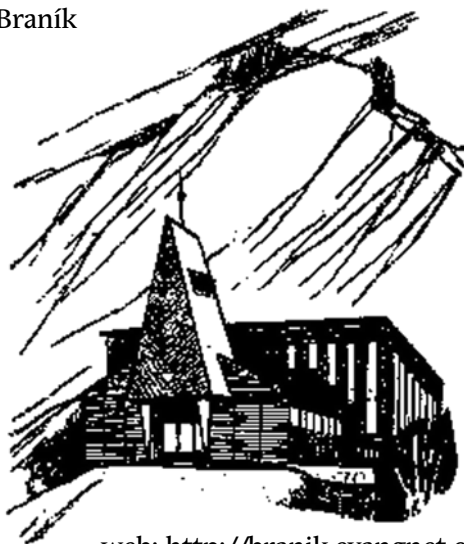
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXVII. ročník, číslo 12/prosinec 2021

Vychází zpravidla každou třetí neděli v měsíci.

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová, Lída Holá

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>

Redakční uzávěrka časopisu je druhý čtvrtek v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

Znáte dřevěný evangelický kostel pod Branickou skálou?

Víte, že se tam každý rok koná (ne)tradiční vánoční hra s desítkami dětských i dospělých herců a muzikantů?

Srdečně vás zveme i letos!

DOBRODRUŽNÁ VÝPRAVA DO NOVÉHO KRAJE

KDY?

Neděle 19. prosince 2021

(premiéra ve 14.00, derniéra v 16.00; trvá cca 70 min)

KDE?

**Kostel Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, Praha 4 - Braník**

JAK?

Tramvají/autobusem do stanice Přístaviště.

Autem – parkování 50 m od kostela.

CO?

**Zbrusu nová hra o 7 obrazech pro malé i velké,
k tomu nové písničky, které si můžete zapívat s námi,
vstupné dobrovolné.**

**Přijďte s námi oslavit Vánoce, svátky Ježíšova narození, a zažít jedinečnou
atmosféru 4. adventní neděle! Protiepidemická opatření
dle aktuálních nařízení, sledujte info na webu**

<https://branik.evangnet.cz>